

Huszonhetedik fejezet

Nem köszöntés volt, hanem kihívás.

Iskat azonnal leakasztotta övéről eredeti, zöld fénykardját, és aktiválta a pengéket: a zöld és sárga fegyverekkel a kezében tükrözte a paui tradicionális testtartását. Ellenfele körözni kezdett, Iskat pedig követte a példáját: minden érzékszerve kiélesedett, amint feltérképezte a férfi mozgását (lágú, tudatos, ragadozószerű), támadásainak lehetséges hatótávolságát (hosszú), a talajt (főleg tükörsima fém), illetve, hogy mi egyebet használhatna még fel itt fegyverként vagy akadályként (semmit).

Soha életében nem látott még vörös fénykardot, de már a penge színe is minden lényegeset elárult ellenfeléről: a pauit az Erő sötét oldala kerítette hatalmába. Ugyanakkor nem leplezte el magát az Erőben: engedte, hogy Iskat érezze hatalmát, súlyosan parázsló, gonosz energiáját, miképp azt is, amint épp Iskat gyenge pontjait tanulmányozza.

De Iskatnak nem voltak gyenge pontjai.

Ő támadott először: meglendítette az egyik fénykardot, majd a másikat is, miközben nagyon is tudta, hogy ezúttal nem edzőpengékkal vívna. A mostani küzdelem egyértelműen életre-halálra ment. A paui vörös fénykardjával könnyedén hárította mindkét támadást, Iskat pedig kapiskálni kezdte, hogy ellenfele ügyessége túlszár az övé: testileg és az Erőben is többet tudott nála. Játszott vele. Borzongás futott végig a gerincén. A paui épp olyan könnyedséggel és odafigyeléssel hárította minden egyes vágását, mint ahogy annak idején ő oktatta az ifjuncokat. Félelmét hamarosan elhomályosította a harag.

Ez az alak leckézteti. Szinte atyáskodik felette.

Úgy gondolja, hogy Iskat rosszabb nála.

Úgy gondolja, hogy Iskat fog veszíteni.

Iskat megmutatja neki, hogy téved.

Mellkasát szinte szétvetette a harag: fellobbant a tűz, és mindent fel akart perzselni. Megnyitotta magát az Erőnek, ezúttal a legmélyebb mélységig. Mindig is tudta, hogy létezik ez a feneketlen kút, de feljebbvalói gondoskodtak róla, hogy sose merjen aláereszkedni bele. Testét mennydörgő energia árasztotta el. Egyre hevesebb támadásokat vezényelt: vágott, hárított, cselezett, kipördült, szúrt, terelt, vágott. Ismét a geonosisi haláltáncot járta, az Erő pedig azelőtt soha meg nem tapasztalt diadalmámmorral töltötte el. Önkéntelenül is elvigyorodott, amikor a paui hátrálni kényszerült, és egyszer meg is tántorodott. Aztán összeszedte magát, és Iskra vicsorgott.

– Csak ennyit tudsz? – kérdezte acsarkodva. – Pedig azt mondták, méltó vagy rá, hogy csatlakozz hozzánk!

Iskat két pengéje villámgyors íveket írt le körülötte. A kardok zöld és arany fénypázmákkal festették meg a sötétszürke falakat.

– Azt sem tudom, kik vagytok, de hidd el: méltó vagyok.

– Nagyon sok mindent...

Iskat ujjainak egyetlen, könnyed mozdulatával hátralökte a pauit. Ellenfele feltápaszkodott, a földre hajította köpenyét, és ismét ott tornyosult vele szemben, maga mellé eresztve vörös pengéjét. Iskat figyelme nem lanyhult. Noha elvileg azonos oldalon álltak, pontosan tudta: még mindig veszélyben van. Két kardjával a kezében farkaszemet nézett a másikkal, és kivárt.

– Nagyon sok mindent nem tudsz még. Míg fogságban voltál, a galaxis megváltozott. A Jedi Rendnek vége.

– Hogyan? És miért? – Iskat nem akarta a paui tudtára hozni, hogy magától is érezte mindezt. Ettől függetlenül tudni akarta a válaszokat. Ő viszont nem tartozott semmivel a másiknak.

A paui ismét láttatni engedte hegyes fogait, és Iskat felé vágott. A lány hátrálni kényszerült.

– A Jedik elárulták a Köztársaságot. Mindent elárultak, amiért csak valaha is kiállt a Rend. Államcsínyt kíséreltek meg. Személyesen az áruló, hitehagyott Mace Windu próbált végezni Palpatine főkancellárral. De kudarcot vallott.

Iskat elkeseredetten visszatámadott, de a pauiból áradó düh megremísztette.

– E legvégső árulás után nem bízhattunk meg többé a gyáva Jedikben, így a megsemmisítés lett a sorsuk. A klónok megkapták a 66-os parancsot. Mindössze azon Jedik maradhattak életben, akik átláttak a Rend hazugságain. – Kiegyenesedett, és Iskat felé bökött fénykardja hegyével. – Az olyanok, mint te.

– Honnan tudatok rólam egyáltalán?

A paui fénykardja ismét lecsapott, mintha csak félre akarná ütni a kérdést.

– Az nem számít. Csakis az a fontos, hogy most már itt vagy.

– És mi az igazság az anyámról?

Vészjósló, sötét vigyor.

– Azt a tudást ki kell érdemelned.

Iskatnak alig maradt ideje reagálni: a paui előrelendült a levegőben, és eszelős sebességgel pörögve nekitámadt. Párharcuk minden addiginál hevesebben folytatódott. Iskat teste átvette az irányítást az elméje felett, ösztönösen háritott és támadott, sodródott előre az Erő áramlatainak hátán, mintha csak egy folyóban úszna. Legbelül azonban egymást kergették a gondolatai. Hogy a Jedik államcsínyt kíséreltek meg a Köztársaság ellen? Miközben egész életüket feltették annak védelmére? Megpróbálta maga elé idézni Mace Windut, amint halálra akarja sújtani a Jedi Templomban megismert karizmatikus és barátságos idős férfit. Egyszerűen nem értette, miként élhette túl Palpatine a Jedi-mester támadását. És persze nem tudta elhessegetni a gondolatot, hogy miután ő maga is mindenét feláldozta a Jedikért, a Rend végül elkövette a létező legsúlyosabb árulást.

És mégis...

A paui jól látta a helyzetet. Elvégre ő maga is végig kétségbe vonta a Jedik útját. Érezte a felszín alatt lappangó hazugságaikat, a kötelezően bemagolandó tanok mögött meghúzódó valótlanságokat, a válaszok helyett ötletszerűen visszaöklendezett dogmák kongó ürességét. Ő maga is helytelenítette a módszert, amivel belevetették magukat a háborúba – mintha mindent úgy terveztek volna meg, hogy csakis veszíthessenek. Sosem bízott Mace Winduban, és a mester eszerint végül valóban bebizonyította szavahihetetlenségét. A Jedik mindig is üldözték, ha valaki kérdéseket mert feltenni, vagy vette a bátorságot, és kétségbe vonta a rendelkezéseiket. Mert mindvégig rejtegettek valamit, és nem akarták, hogy e titok napvilágra kerüljön.

Hirtelen a kirakó összes darabja a helyére került. Iskat tagjain izgatott elégedettség futott végig, és megújult erővel, kirobbanó energiával töltötte el.

Igaza volt. Végig neki volt igaza.

Fény derült a Jedik mesterkedéseire. Apró intézkedések, apró győzelmek, apró kis taktikázás – soha egyik sem bizonyult elegendőnek a győzelemhez, csakis arra voltak alkalmasak, hogy a végtelenségig nyújtsák a háborút, meggyengítsék a Köztársaság haderejét, eltereljék a főkancellár figyelmét. Jelentéktelen küldetésekre vezényelték a harcosokat, hogy aztán a Templomtól messze, értelmetlen halált haljanak.

Mindezt annak érdekében, hogy a Rend vezetői puccsot kíséreljenek meg.

És ekkor beléhasított egy újabb igazság, amely szinte temetői hangként kongott mindkét szívében.

Őt is okkal tartották vissza.

Mindent megtettek, hogy tudatlanságba, alávetettségbe taszítsák. Hogy mindvégig úgy érezze: vele van gond, ő lóg ki a sorból, ő nem képes méltóképpen megfelelni az elvárásoknak.

Visszatartották, és kisebbrendűségi érzéseket keltettek benne. Méghozzá szándékosan.

Elvégre, ha Iskat csakis saját hiányosságaival, korlátaival törődik, és maga sem hisz benne, hogy fel tud nőni a feladatokhoz, nem lesz alkalma és ideje felfigyelni a mesterkedéseikre. Le akarták gyengíteni.

El akarták hitetni vele, hogy a sötét oldaltól rettegni kell, nem pedig felvállalni. Felhasználni.

Diadalittasan elvigyorodott a felismerés igazságán, majd taktikát váltott, és egy Kellerantól tanult kombinációval támadott. A paui figyelme nem lankadt; háritott, megpördült, és lefelé vágott vörös fénykardjával. Iskat két pengéjével elcsípte a fegyvert. Ellenfele közelebb nyomult, elég közel ahhoz, hogy Iskat láthassa, amint fogsora nedvesen csillog. Valósággal perzselte az arca felé meginduló három fénykard. A vörös penge sercegett. A paui eddig csak incselkedett vele, most azonban, hogy Iskatot tényleg előntötte a szenvedély, az életerő és a harci düh, nem is beszélve a saját maga előtti szilaj bizonyítási vágytól, ő is agresszívebb lépésekre kényszerült. Iskat felhőrdült, és ellentartott neki, majd elégedetten vette tudomásul, hogy a másíknak hátrébb kellett lépnie.

– Elég volt – szólalt meg a férfi.

A következő másodpercben Iskat máris a gyomrában érezte a paui csizmáját. A paui eltaszította magától, és szétváltak. Iskat stabilizálta testhelyzetét, guggoló helyzetbe ereszkedett, és kitartotta a pengéit, ellenfele azonban deaktiválta a magáét.

– Szerintem egyelőre elég lesz. Sokat kell még tanulnod, de nem is számítottunk másra. Itt, az Inkvizitóriumban saját fivéridei és nővéridei között csiszolhatod majd tovább tudásodat. Felkutatod az eddig eltitkolt válaszokat, és megismerkedsz az Erő adta lehetőségek legsötétebbjeivel. Megtanulod, hogy csak akkor aknázhatsz ki igazán az adottságaidat, ha teljesen átadod magadat nekik, és nem köt semmiféle gát. Még most sem adtál bele mindent, de ez a Jedikre jellemző visszafogottság nem lesz tartós. És ha nem nősz fel az elvárásaimhoz... nos, ebben az esetben nem fogsz addig élni, hogy bármelyikünknek is aggódnia kelljen ezen.

Iskat még mindig nem kapcsolta ki pengéit.

– Ki vagy te?

A paui félrebiccentette a fejét. Tekintete Iskat velejéig hatolt.

– A Főinkvizitor vagyok. A belátható időben engem akarsz majd mindenáron lenyűgözni.

Rövid szünetet tartott, mintha főhajtást vagy valamiféle megalázódást várna. Iskat ehelyett azonban csak odahajította neki a zöld fénykardot. A penge egyenesen a paui arca felé repült. Mintha csak számított volna a támadásra, a Főinkvizitor lefelé sújtott, és két, tökéletesen egyforma hosszúságú darabra szelte a fegyver markolatát. Iskat ekkor rugaszkodott el felé.

Olyan kínzó fájdalommal vegyes bénultság vett rajta erőt, mintha csak a falnak csapódott volna. Moccanni sem bírt, fénykardot tartó keze hasznavehetetlenül megállt a levegőben. Fogvicsorgatva ellenszegült, de még egy enyhe rándulást is alig sikerült kicsikarnia tagjaiból.

Nem dacolhatott a Főinkvizitor hatalmával.

A paui erősebb volt nála. Nem csupán kicsivel – nagyságrendekkel.

– Ahogy mondtam, sokat kell még tanulnod – mondta jegesen csikorgó hangon. Felemelt keze az Erő segítségével satuba fogta Iskatot.

Aztán finom ujjmozdulatot tett, mire a lány előrezuhant, és alig bírta tompítani az esést. Minden izma sajgott a kimerültségtől. A Főinkvizitor hátat fordított, és elsétált.

Iskat felállt, és odébb rúgta élete egyetlen saját készítésű fénykard-
jának dicstelen maradványait.

Még szép, hogy tanulni fog.

Aztán ő is tanít majd egy leckét ennek a Főinkvizítornak.

Innentől semmi sem állíthatja meg.

Huszonnyolcadik fejezet

Iskat az elsők között csatlakozott az Inkvizitóriumhoz, így végignézhette a folyamatot, amint egyesével érkeznek soraikba az újabb és újabb Jedik. Látta őket, amint a folyosókat róják, netán súlyos sérüléseikkel bicegnek a kórházi részleg irányába – de általánosságban véve egyikük sem szólt hozzá. Mintha nem is vették volna észre.

Mint megfigyelte, a legfiatalabbak közé tartozott, és azok sorát gyarapította, akik nem igényeltek további – a Főinkvizítor megfogalmazása szerint – kényszerítő intézkedéseket.

Talán emiatt hordott a többi inkvizítor máris a pauihoz hasonló egyenruhát és vörös fénykardot, és emiatt emlegették őket egyszerű számokkal, miközben ő csak Akaris néven futott. Szerencsétlen párhuzam: ezt az utat magának választotta, mégis megint kilógott a sorból.

A többi inkvizítor tehát nem vett róla tudomást, Iskat azonban érezte: valamilyen módon mindnyájukat megtörték, szétzúzták, majd ismét összerakták, hogy passzoljanak egy roppant sajátos formába. Iskat egészben maradt, de még ki kellett vívnia az elismerést, hogy kiérdemelje a páncélt és a fegyvereit. A többiek máris a birtokában voltak valaminek, ami belőle még hiányzott. Nem szóltak hozzá, csak csendesesen lubickoltak felsőbbrendűségük tudatában.

Magában mindig azt mondta, nem érdekli a dolog. Valójában azonban nagyon is bosszantotta.

Mintha visszacsöppent volna a Jedi Rendbe. Mintha mindenki ismert volna valamilyen titkot, kivéve őt.

Iskat Akaris azonban hosszú távon gondolkodott.

Telt-múlt az idő. Nem panaszkodott, nem tett fel kérdéseket. A Thule után a Jedi Templomban töltött két hosszú év után pontosan

tudta, mikor teszik éppen próbára. Noha semmiféle naptár, időbeosztás vagy egyéb, a világ folyását mérő eszköz nem állt rendelkezésükre, ezúttal nem vesztette el úgy az időérzékét sem, mint tengerparti cellájában. A többi inkvizítor jött és ment, Iskat pedig maradt a helyén. A Főinkvizítor néha megnézte, amint az edzőgömbbel gyakorol: rezzenéstelen, sárga szeme mintha valami, még felszínre nem tört tulajdonságot keresett volna a lányban. Méricskélő tekintete elől nem maradhatott rejtve a gyengeség vagy türelmetlenség egyetlen apró jele sem. Iskat egy idő után már szinte élvezte, hogy csalódást okoz neki.

Bármilyen is a célja ennek a bizarr egyhangúságnak, bármeddig is tart, elhatározta, hogy nem fog megtörni.

Élete csakis a magányos edzés és az Erővel megtalált újonnan kapocs elmélyítése körül forgott – ezúttal üres szólások nélkül. És még így is sokkal jobban járt a vele együtt felnőtt többi Jedinél, ők ugyanis mindannyian meghaltak.

Aztán egy napon, miközben épp testedzést végzett, megjelent a Főinkvizítor, és hívta, hogy csatlakozzon hozzá.

– Különleges feladatom van a számodra, Akaris – mondta a paui, és a leszállóplatformok felé indultak. – Ehhez a küldetéshez kizárólag te rendelkezel a szükséges tudással.

– Örömmel állok rendelkezésedre, Főinkvizítor – felelte. Gyorsan megtanulta, hogy a Főinkvizítor minden helyzetben megköveteli a hasonló formalításokat.

– Ismeretes, hogy Sember Vey Jedi-mester társaságában galaxiszerte számos gyűjtőt felkerestél különböző, az Erőhöz kapcsolódó tárgyak beszerzése ügyében. E tapasztalataidat szeretném felidézni a mai napon. Ismered-e a Gamodar nevű kereskedőt a Bar’leth bolygón?

Iskat mesteri szintre fejlesztette, hogy uralkodjon arcvonásain. Nem hitte volna, hogy valaha is hallani fogja még ezt a nevet, miután vele takarózva próbálta elleplezni valódi szándékait Mace Windu előtt, hátha sikerül ellátogatnia a Pkorira. Sember úgy halt meg, hogy sosem tudhatta meg, mit tartogat neki Gamodar, Iskat pedig azóta is kíváncsi volt, mit akart mestere oly eltökélten megszerezni a gyűjtőtől.

– Kétszer is találkoztam Gamodarral a Bar’lethen.

A Főinkvizítor megállt egy szögletes, fekete komp előtt, és fejével a rámpa felé intett. Iskat felsétált a hajóra, és azt kívánta: bárcsak ne

ezt a jellegtelen, fekete ujjast viselné a hozzá való nadrággal és köppennyel. Ráadásul edzés közben alaposan át is izzadta őket. A Főinkvizítor követte, majd elfoglalta a pilótaülést.

– Remek. Remélhetőleg hasznosnak bizonyulsz majd, mert most mi begyűjtünk néhány saját relikviát.

Iskat a lehetőségeit mérlegelte. A Főinkvizítor nem kedvelte a kérdéseket, de mivel kettesben voltak, ráadásul egy konkrétan az ő múltjához kapcsolódó küldetésen, racionális lépésnek tűnt megkísérelni beszerezni a hozzáférhető információkat.

– Ez valamilyen közös, inkvizitóriumi cél? – kérdezte. – Kegytárgyakat felkutatni?

A Főinkvizítor tekintete Iskra villant, miközben a hajó a levegőbe emelkedett.

– Az Inkvizitóriumban nincsenek közös célok. Majd többet is megtudsz, miután bizonyítottál. De most a magunkénak követeljük mindazt, ami egykoron a Jediket illette.

Felrepültek a magasba, a Főinkvizítor pedig a hajó kormányzására összpontosított. Jéghideg arc kifejezése egyértelművé tette: nem szeretné, ha továbbra is zavarná.

Az út eseménytelenül telt, a Bar’leth kék ege pedig épp ugyanolyan volt, mint Iskat legutóbbi ittjártakor. A Köztársaság megdöntése óta nem járt a galaxis más részein, és nagy megkönnyebbülést jelentett megérkezni egy bolygóra, ami még mindig békés volt. A Főinkvizítor útközben nem kérdezősködött Gamodarról, de pontosan tudta, merre találják az ortolan kereskedő üzletét. Akkor szólt először Iskathoz, amikor már a rámpa mellett álltak.

– Mondd el nekem, mit tudsz erről a Gamodarról.

Iskat először megrettent. Pontosan tudta: a Főinkvizítor nem azért utazott idáig, hogy Gamodar híres krumpasüteményeit majszolgatva, udvariasan alkudozzon. Nem csak úgy általánosságban tette fel ezt a kérdést sem.

Vagyis bármit is mond most a pauinak, felhasználható lesz a kereskedővel szemben. A nyájas, öreg Gamodarral szemben, aki ellátta a környék kóbor tooka macskáit, és imádott sütogetni.

És mégis...

Gamodar az Inkvizitóriumnak járó ereklýeket birtokolt. Ha valóban olyan okos és fürge észjárású, mint amilyennek mindig is tűnt,